

Innst. O. nr. 38.

(1998-99)

Innstilling fra næringskomiteen om lov om retten til å delta i fiske og fangst (deltakerloven).

Ot.prp. nr. 67 (1997-98).

Til Odelstinget.

1. SAMMENDRAG

1.1 Bakgrunn

I Konesjonsutvalgets innstilling (NOU 1981:3) ble det fremmet forslag til en ny lov om retten til å delta i fisket.

Som en oppfølging av utvalgets innstilling, la departementet fram St.meld. nr. 93 (1982-83) Om retningslinjer for fiskeripolitikken.

I juni 1992 la Fiskeridepartementet fram en melding om struktur- og reguleringspolitikk overfor fiskeflåten. Meldingen ble behandlet i Stortinget i november samme år (Innst. S. nr. 50 (1992-93)).

I innstillingen til Stortinget sa sjøfarts- og fiskerikomiteen seg enig i at hovedmålsettingene for fiskeripolitikken slik de ble trukket opp i St.meld. nr. 93 (1982-83), skal stå ved lag.

Fiskeridepartementet legger i denne proposisjonen frem forslag om ny lov om retten til å delta i fiske og fangst (deltakerloven). Forslaget innebærer at alle regler om adgangen til å drive ervervsmessig fiske og fangst (konesjonslovgivningen) samles i én lov. Forslag om lov om retten til å delta i fiske og fangst vil komme til erstatning for følgende lover:

- Lov av 5. desember 1917 nr. 1 om registrering og merking av fiskefartøyer.
- Lov av 16. juni 1939 om fangst av hval.
- Lov av 20. april 1951 om fiske med trål.
- Lov av 14. desember 1951 om fangst av sel.
- Lov av 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket.

Ved å samle disse lovene i én lov vil regelverket fremstå som lettere tilgjengelig og mer oversiktlig.

Fiskeridepartementet finner det foreløpig hensiktsmessig å holde saltvannsfiskeloven som omhandler utøvelsen av fiske og fangst, adskilt fra konesjonslovgivningen.

Lovutkastet følger opp noen endringsforslag som har vært fremmet i andre dokumenter og vært gjenstand for offentlig debatt. Ellers er grunntanken bak lovforslaget begrenset til å foreta en teknisk, juridisk oppdatering av deltakerlovgivningen. Departementet mener at lovforslaget ikke innevarsler vesentlige endringer i dagens fiskeripolitikk.

Fiskeridepartementet sendte den 11. november 1994 ut et høringsnotat til berørte organisasjoner og institusjoner med forslag til lov om retten til å delta i fisket.

Generelt kan en si at forslaget om å samle alle regler om deltakelse i fiske og fangst i én lov fikk bred oppslutning blant høringsinstansene, selv om enkelte høringsinstanser stilte seg negative til visse elementer i den nye loven. Følgende høringsinstanser stilte seg i hovedsak positive til departementets lovforslag: Norges Fiskarlag, LO, Norges Fiskarkvinnelag, Sør-Norges Trålerlag, Sogn og Fjordane Fylkeskommune, Møre og Romsdal Fylkeskommune, Nord-Trøndelag Fylkeskommune, Troms Fylkeskommune og Finnmark Fylkeskommune. Fiskerinæringens Landsforening og Norges Kystfiskarlag går på sin side sterkt imot departementets forslag.

Departementet merket seg de uttalelser som kom i høringsrunden, men fant allikevel grunn til å holde fast ved hovedtrekkene i lovforslaget som ble fremmet i høringsnotatet av 11. november 1994.

I departementets lovforslag er det foreslått å skjerpe aktivitetskravet, slik at ervervstillatelse kan gis når søkeren har drevet ervervsmessig fiske eller fangst på norsk fartøy i minst 3 av de siste 5 år. I tillegg blir det foreslått at aktivitetskravet skal være oppfylt til enhver tid.

Det innføres hjemmel til å dispensere fra aktivitetskravet. Dette innebærer at det fortsatt vil være ad-

gang til å gi dispensasjoner f.eks. til fiskeindustribedrifter som ønsker å stå som eier av en ferskfisktråler.

Det vil bli krevd ervervstillatelse for fartøy uansett størrelse. I ervervsforskriften vil det imidlertid bli foreslått at man skal se bort fra aktivitetskravet ved søknader om ervervstillatelse for fartøy under en viss størrelse.

I departementets lovforslag er det foreslått at Kongen gis myndighet til å fastsette en avgift (gebyr) for innføring i merkeregisteret, og en årlig avgift så lenge fartøyet står i registeret. Avgiften er tvangsgrunnlag for utlegg.

I lovforslaget foreslår departementet at trållovens prinsipp skal gjøres allment gjeldende, slik at det i utgangspunktet ikke skal være tillatt å drive fiske med trål, reketrål, ringnot, fangst av hval eller sel, med mindre man har fått spesiell tillatelse til å drive disse former for fiske eller fangst. Det foreslås imidlertid at dagens begrensninger i konsesjonsplikten for fiske med snurrevad, ringnot og reketrål blir videreført. Dette innebærer at lovutkastet viderefører alle konsesjonsordningene som i dag er fastsatt i medhold av deltakerloven av 1972 og trålloven av 1951.

Blant annet på bakgrunn av de merknader som ble avgitt i høringsrunden, har departementet foretatt en del endringer dels av materiell og dels av redaksjonell karakter. Videre har departementet tatt hensyn til merknader som er avgitt av Fiskeridirektøren.

1.2 Om de enkelte paragrafer i lovforslaget

Til § 1: Lovens formål

Paragrafen angir lovens formål.

I St.meld. nr. 93 (1982-83) ble det stilt opp fire generelle målsettinger:

- å bevare hovedtrekkene i bosettingsmønsteret,
- å verne ressursgrunnet,
- å sikre trygge og gode arbeidsplasser, og
- å øke den reelle lønnsnivåen i fiskerinæringen.

Deltakerloven gir hjemmel til å begrense kapasiteten i flåten, mens saltvannsfiskeloven gir hjemmel til å begrense det enkelte fartøys fiske.

Strukturmeldingen konkluderer med at kapasitetstilpasning i flåten skal skje ved å innføre generelt strengere begrensning i adgangen til å drive ervervsmessig fiske, og ved å innføre ordninger for kapasitet-snedbygging.

I ordningene som iverksettes for å regulere kapasiteten i flåten, må det legges inn bestemmelser som sikrer at både strukturen i flåten og den distriktsmessige fordelingen av flåten så godt som mulig balanse- rer de bedriftsøkonomiske lønnsomhetshensyn og de samfunnsøkonomiske målsettinger om verdiskaping, sysselsetting og bosetting.

Departementet mener at begrensning i adgangen til å delta i fisket bl.a. kan bidra til at fangst og fangst- inntekt for den enkelte fisker kan holdes på et høyt ni-

vå, de samlede kostnadene ved fisket kan reduseres, presset mot fiskebestandene i form av utkast og overfiske vil minske og forvaltnings- og kontrollkostnadene vil reduseres.

Til § 2: Virkeområde

Loven regulerer adgangen til å drive ervervsmessig fiske og fangst.

Til § 3: Definisjoner

Et fartøy skal regnes for å bli brukt til ervervsmessig fiske og fangst når fartøyeieren har fiske til levevei alene eller sammen med annen næring.

Kongen gis i tredje ledd myndighet til å gi nærmere regler om når fiske og fangst skal anses for å være ervervsmessig. Vilkårene for når fiske- eller fangst- virksomhet skal anses som ervervsmessig, bør i utgangspunktet være sammenfallende med vilkårene for å bli ført på blad A i fiskermanntallet.

Til § 4: Krav om ervervstillatelse

I første ledd slås det fast at et fartøy ikke kan nyttes til ervervsmessig fiske eller fangst, uten tillatelse.

I medhold av første ledd siste punktum kan det settes vilkår for å gi ervervstillatelse. Denne bestemmelsen er for så vidt ny i forhold til tidligere lov, men det har også tidligere vært satt slike vilkår, i samsvar med alminnelig forvaltningsrett.

Det vil først og fremst være aktuelt å fastsette vilkår i forbindelse med ervervstillatelse for større fartøy, som også vil ha behov for spesielle tillatelser. Dette vil først og fremst dreie seg om vilkår knyttet til fiskeflåten distriktsmessige fordeling. Det vil også kunne være aktuelt å sette vilkår om at fartøy ikke kan drive produksjon eller tilvirkning av fisk om bord i fartøyet.

En tredje gruppe av vilkår vil være knyttet til ervervstillatelser som gis til selskap som skal eie fiskefartøy. Dette vil være vilkår som for eksempel skal sikre at eierfordelingen forblir i samsvar med regionalpolitiske hensyn.

I henhold til annet ledd kan det ikke gis ervervstillatelse til andre enn fiskefartøyets reelle eier. Hensikten med bestemmelsen er å hindre leasing eller andre former for utleie av fiskefartøy.

Ervervstillatelse gir bare adgang til å drive ervervsmessig fiske og fangst i samsvar med de generelle rammebetingelser som blir fastsatt i eller i medhold av loven her, og ikke minst innenfor de rammebetingelser som fremgår av regler fastsatt i eller i medhold av saltvannsfiskeloven.

Til § 6: Krav om tidligere aktivitet: fiske eller fangst

For å kunne tildeles ervervstillatelse, kreves det at søker må ha drevet ervervsmessig fiske eller fangst i 3 av de siste 5 år forut for søknadstidspunktet og fortsatt

er knyttet til fiske- og fangstyrket. Ervervsmessig fiske og fangst er nærmere definert i § 3.

Bestemmelsen innebærer en skjerpelse av aktivitetskravet, fra kravet om deltakelse i fiske i 3 av de siste 10 år i deltakerloven av 1972.

Det alminnelige utgangspunkt er at fiskerne fortsatt bør eie fiskefartøyene. Dette behøver imidlertid ikke bety at man utelukker en «administrerende leder» fra å bli regnet som fisker.

Det må presiseres at hjemmelen for å gi ervervstillatelse er en såkalt «kan-bestemmelse». Dette innebærer at det vil være overlatt til forvaltningens frie skjønn i tråd med alminnelig forvaltningsrett å avgjøre hvorvidt det skal gis ervervstillatelse eller ikke, selv om lovens og forskriftens vilkår er til stede.

Det følger av annet ledd at for selskap eller sammenslutning kan ervervstillatelse bare gis dersom personer som oppfyller aktivitetskravet i første ledd, innehar mer enn 50 pst. av eierinteressene og faktisk har tilsvarende kontroll over virksomheten.

I tredje ledd første punktum gis departementet fullmakt til ved enkeltvedtak å dispensere fra aktivitetskravet i særlig tilfelle når næringsmessige og regionale hensyn tilsier det.

Hensynet til sysselsetting og bosetning langs kysten, herunder behovet for råstofftilførsel til mottaks- eller foredlingsanlegg på land i Norge, er hensyn av betydning for spørsmålet om dispensasjon fra aktivitetskravet. Samtidig som departementet har til hensikt å videreføre dagens praksis, vil man også søke å finne nye former for samspill mellom fiskeflåte og foredlingsindustri. Fiskeindustriens eierskap vil kunne bidra til å styrke flåteleddets økonomi og i neste omgang å skape livskraftige havfiskemiljøer.

Etter tredje ledd annet punktum kan Kongen ved forskrift gjøre unntak fra kravet om tidligere aktivitet, herunder for fartøy under en viss størrelse. Denne forskriftshjemmelen vil bli brukt til å følge opp Strukturmeldingens forutsetning om å sette noe lempeligere krav for erverv av fartøy under en viss størrelse når aktivitetskravet skjerpes og samtidig gjøres gjeldende for alle fartøystørrelser. Dette vil bli fulgt opp ved fastsettelse av ervervsforskriften.

Til § 7: Særlige bestemmelser om ervervstillatelse

Etter første ledd bokstav a vil en søknad om ervervstillatelse kunne avslås dersom en innvilgelse vil innebære en uønsket distriktsmessig fordeling av flåten, representere en økning av flåtekapasiteten som går ut over ressursgrunnlaget, eller ikke er ønskelig ut fra lovens formål for øvrig.

Ervervstillatelse skal etter første ledd bokstav b ikke gis dersom fartøyet tidligere er solgt med statlig støtte og i samsvar med regler for slikt tilskudd skal trekkes eller er trukket ut av fiske.

Etter departementets oppfatning bør det være tilsvarende adgang til å kunne nekte ervervstillatelse når

søkeren eller andre som har drevet et fartøy på søkerens vegne, har begått brudd på fiskerilovgivningen.

I medhold av tredje ledd kan Kongen gi nærmere bestemmelser om tildeling av ervervstillatelse ved erverv av fartøy ved arv, tvangssalg og konkurs, og om fremgangsmåten ved tvangssalg av fiskefartøy der det er en ervervstillatelse knyttet til fartøyet.

Til § 9: Overdragelse av aksjer, eierandeler m.v.

Det fremgår av bestemmelsen at overføring av aksje eller part i selskap eller sammenslutning som eier merkeregistrert fartøy, forutsetter tillatelse fra fiskerimyndighetene.

Til § 11: Tilbakekall av ervervstillatelse

Paragrafen regulerer tilbakekall av ervervstillatelse. Reglene om tilbakekall korresponderer med lovens vilkår om ervervstillatelse. Dette innebærer at dersom det foreligger brudd på vilkår som i henhold til loven skal være oppfylt, skal ervervstillatelsen tilbakekalles.

Til § 12: Krav til spesiell tillatelse

Denne paragrafen erstatter i all hovedsak deltakerloven av 1972 § 6, trålloven av 1951 § 1, hvalfangstloven av 1939 § 2 og selfangstloven av 1951 § 3. I § 12 første ledd blir det nå slått fast at prinsippet om at aktiviteten er forbudt inntil man får spesiell tillatelse, skal gjelde for alt trålfiske, herunder reketråling, for fiske med ringnot, for fangst av hval og for fangst av sel.

En rekke konsesjonsforskrifter er fastsatt i medhold av de lover som lovforslaget erstatter.

Konsesjonsforskriftene inneholder ikke bare bestemmelser om hvilke grupper av fartøy som er underlagt krav om spesiell tillatelse for å utøve det enkelte fiskeri. I stor grad inneholder forskriftene også bestemmelser om vilkår for tildeling av slike tillatelser.

Til § 13: Forhold til ervervstillatelse

Paragrafen presiserer at ervervstillatelse må foreligge for at spesiell tillatelse kan gis.

Til § 14: Unntak fra kravet om spesielle tillatelser

Paragrafen innebærer for det første at det kan gjøres unntak fra kravet om spesiell tillatelse for fartøy under en viss størrelse. For det andre kan det også gjøres innskrenkninger i konsesjonsplikten for fiske eller fangst etter bestemte fiskeslag eller bestemte dyrearter, med bestemte redskapstyper eller i bestemte områder.

Til § 15: Rekkevidden av en spesiell tillatelse

Første ledd slår fast at spesielle tillatelser etter § 12 skal gis til fartøyets eier, dvs. en bestemt person,

selskap eller sammenslutning og for ett bestemt fartøy.

Til § 21: Årlige begrensninger

I tillegg til at det fastsettes årlige kvote-, område- eller tidsbegrensninger i medhold av saltvannsfiskeloven, har det i enkelte fiskerier vært nødvendig å fastsette årlige begrensninger i deltakelsen for fartøy uten spesiell tillatelse.

Til § 22: Registrering i merkeregisteret

Paragrafens første ledd første punktum slår fast at fartøy som det er gitt ervervstillatelse for, skal føres inn i merkeregisteret. Fartøy som driver ervervsmessig fiske eller fangst, er registreringspliktig etter § 22 uten hensyn til hvor fiske eller fangst drives.

Ingen kan således drive ervervsmessig fiske uten at det er gitt ervervstillatelse og fartøyet er ført inn i merkeregisteret.

Til § 25: Gebyr

Bestemmelsen gir departementet myndighet til å fastsette et gebyr for innføring i registeret.

Det er forutsetningen at gebyrets størrelse fortsatt skal være avhengig av fartøystørrelsen.

Departementet er av den oppfatning at et slikt gebyr bør innføres, ikke som et første skritt på veien mot en ressursavgift, men med den begrunnelse at det er kostnader forbundet med driften av merkeregisteret og bruken av registeret til statistikk- og samordningsformål.

Departementet har foreløpig ikke tatt stilling til hvor stort gebyret bør være.

Til § 30: Ikrafttredelse m.v.

I henhold til nr. 1 overlates det til Kongen å fastsette tidspunktet for lovens ikrafttredelse. Loven forutsetter en del administrativt forarbeid, før den kan settes i kraft.

Som nevnt vil loven bl.a. erstatte hvalfangstloven, trålloven, selfangstloven og deltakerloven av 1972. I henhold til nr. 2 oppheves derfor disse lovene i sin helhet fra lovens ikrafttredelse.

En rekke forskrifter gitt i medhold av de lovene som foreslås opphevet, vil også måtte videreføres under den nye loven.

1.3 Økonomiske og administrative konsekvenser

De økonomiske og administrative konsekvenser av lovendringen vil være svært avhengig av hvilke båtstørrelser som får unntak fra de generelle krav om ervervstillatelse og hvilke krav som stilles for erverv av fartøy under grensen.

Det er i utgangspunktet departementets målsetting at bestemmelsene i loven skal brukes aktivt for å sikre at merkeregisteret blir et register over aktive fartøyer,

men det er klart at prioriteringen av dette må avveies mot andre arbeidsoppgaver.

Departementet regner med at behandling av søknader om ervervstillatelse for alle fartøy og jevnlig kontroll av at vilkårene til enhver tid er oppfylt vil medføre noe merarbeid for fiskeriforvaltningen.

Departementet ser det som aktuelt å delegere ansvar for enkelte saksområder til ytre etat. En tar derfor sikte på å delegere kompetansen til å behandle søknader om ervervstillatelse for fartøy uten spesiell tillatelse til fiskerisjefene. Departementet finner det mest hensiktsmessig at Fiskeridirektoratet fortsatt behandler søknader om ervervstillatelse for fartøy med spesiell tillatelse.

Departementet legger til grunn at de økonomiske og administrative konsekvenser av lovforslaget ikke i særlig grad vil overstige de ressurser som i dag nyttes på dette området. Eventuelt merarbeid vil bli dekket gjennom omorganisering, effektivisering og delegering innenfor gjeldende budsjettammer når loven trer i kraft.

2. KOMITEENS MERKNADER

2.1 Innledende merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Mimmi Bæivi, Kjell Ivar Fossnes, Bjarne Håkon Hanssen, Kjell Opseth, Oddbjørg Ausdal Starrfelt og Rita Tveiten, fra Fremskrittspartiet, Øystein Hedstrøm og Terje Knudsen, fra Kristelig Folkeparti, Modulf Aukan og Anita Apelthun Sæle, fra Høyre, Ansgar Gabrielsen og Ivar Kristiansen, fra Senterpartiet, lederen Odd Roger Enoksen, og fra Venstre, Leif Helge Kongshaug, viser til framlegget i Ot.prp. nr. 67 (1997-98).

Komiteen har merket seg at fiskerinæringen er Norges største eksportnæring, når man ser bort fra olje og gass. Eksportverdien av fisk og fiskeprodukter har økt de senere år og var i 1997 på ca. 24,6 mrd. kroner. Komiteen viser videre til at fiskerinæringen har avgjørende betydning for utviklingen i de fleste regioner langs kysten av Norge. Komiteen viser til at Fiskeridepartementet i St.meld. nr. 51 (1997-98) har lagt til grunn at norsk fiskeripolitikk skal legge til rette for en lønnsom utvikling i fiskerinæringen og at en bærekraftig ressursforvaltning er en forutsetning for å oppnå dette.

Komiteen legger til grunn at fiskerinæringa også i framtiden skal være en viktig næring for hele landet. Komiteen mener derfor at et av målene i fiskeripolitikken må være å øke den totale verdiskapningen i næringen - både på kort og lang sikt. Komiteen vil derfor understreke at de konkrete virkemidlene i fiskeripolitikken må bygge opp omkring et slikt ho-

vedmål. Komiteen mener at det kan være vanskelig å opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønsteret langs kysten av Norge, dersom de viktige fiskeriregionene i landet ikke har lønnsomme og konkurransedyktige bedrifter knyttet til fiskerinæringen. Komiteen mener på denne bakgrunn at innretningen på virkemidlene i fiskeripolitikken må ha som utgangspunkt at både fiskeflåten og fiskeindustrien i framtiden må være effektiv, lønnsom og internasjonal konkurransedyktig.

Komiteen vil på denne bakgrunnen påpeke at en politikk overfor fiskeflåten, (jf. forslaget til ny deltagerlov) må ha som utgangspunkt at den skal bidra til å sikre en lønnsom og internasjonal konkurransedyktig fiskerinæring samlet sett. Etter komiteens oppfatning blir det i denne sammenheng en stor utfordring å øke den totale verdiskapningen i fiskerinæringen samtidig som at alle fiskeriregioner langs kysten sikres sin «del av kaken».

Komiteen viser for øvrig til behandlingen av St.meld. nr. 51 (1997-98) og merknadene i Innst. S. nr. 93 (1998-99) hva angår totaliteten og helheten i de ulike partiers fiskeripolitikk.

Komiteen viser også til behandlingen av Ot.prp. nr. 21 (1998-99) når det gjelder behandlingen av spørsmål knyttet til enhetskvoter og ressursavgifter.

2.2 Ny deltagerlov

Komiteen har merket seg at Fiskeridepartementet i denne proposisjonen legger frem forslag om ny lov om retten til å delta i fiske og fangst hvor alle regler om adgangen til å drive ervervsmessig fiske og fangst samles i én lov. Den nye loven skal erstatte lov av 5. desember 1917 om registrering og merking av fiskefartøyer, lov av 16. juni 1939 om fangst av hval, lov av 20. april 1951 om fiske med trål, lov av 14. desember 1951 om fangst av sel og lov av 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket. Komiteen ser positivt på at lovverket som regulerer adgangen til å drive ervervsmessig fiske samles i én felles lov. En slik samordning vil bidra til å gjøre lovverket på dette området mer oversiktlig og helhetlig.

Komiteen ber Fiskeridepartementet vurdere om det også kan være hensiktsmessig å integrere saltvannsfiskekloven, som omhandler utøvelsen av fiske og fangst, i en ny felles fiskerilov.

2.3 Retten til å delta i fisket

Komiteen vil påpeke at fiskeressursene tilhører det norske folk, i fellesskap. Det er derfor i utgangspunktet ingen enkeltpersoner eller enkeltsselskaper som kan gis evigvarende eksklusive rettigheter til vederlagsfritt å høste av (og tjene på) disse ressursene, mens andre stenges ute fra å delta i fisket. Komiteen erkjenner samtidig behovet for å begrense ressursuttaket av hensyn til en langsiktig og bærekraftig ut-

nyttning av ressursene i havet. Dette vil etter komiteens mening medføre at deltagelsen i fisket i noen grad må begrenses. Komiteen mener derfor at deltagerloven er viktig i forhold til å regulere deltagelsen i fisket og derved den samlede kapasitet i fiskeflåten.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre ønsker å få vurdert visse sider ved loven nærmere og viser til at det vil bli fremmet forslag i tråd med dette.

Komiteen viser til at etterspørselen etter fisk og fiskeprodukter på verdensbasis har vært økende de senere år. Dette har medført at verdien på fiskeressursene som Norge kontrollerer har økt tilsvarende. Det er grunn til å tro at denne utviklingen vil fortsette. Etter komiteens mening må fiskeripolitikken utformes slik at de økende verdiene av fiskeressursene kommer hele samfunnet/fellesskapet til gode.

2.4 Ervervstillatelse og registrering i merke-registeret

Komiteen har merket seg departementets forslag i § 4 om at et fartøy ikke kan nyttes til ervervsmessig fiske eller fangst uten at departementet har gitt ervervstillatelse. Komiteen har videre merket seg at vilkårene for at fiske og fangst skal anses som ervervsmessig i utgangspunktet skal være sammenfallende med vilkårene for å bli ført på blad A i fiskermanntallet, jf. § 3 i lovforslaget. Komiteen har også merket seg forslaget i § 22, der det slås fast at fartøy som det er gitt ervervstillatelse for, skal føres inn i merkeregisteret. Komiteen har ingen merknader til dette.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre, er enig i at det bør innføres en årlig avgift for å stå i merkeregisteret, blant annet for å få foretatt en nødvendig opprydding i registeret, slik at fartøyer som ikke lenger deltar i fisket blir tatt ut.

Flertallet mener derfor at det bør innføres en differensiert avgift etter fartøystørrelse.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre merker seg også at det i departementets lovforslag er foreslått at Kongen gis myndighet til å fastsette en avgift for innføring i merkeregisteret, og en årlig avgift så lenge fartøyet står i registeret. Disse medlemmer er uenig i dette og vil gå imot den delen av forslaget som innebærer en årlig avgift så lenge fartøyet står i registeret.

2.5 Aktivitetskrav

Komiteen fastslår at et av hovedaspektene som er omtalt i lovforslaget er adgangen til å få ervervstillatelse og at det i utgangspunktet kun er aktive fiskere

som kan gis slik tillatelse. Komiteen har merket seg departementets lovforslag i § 6 første ledd om å skjerpe aktivitetskravet, slik at ervervstillatelse bare kan gis når søkeren har drevet ervervsmessig fiske eller fangst på norsk fartøy i minst 3 av de siste 5 år, mot 3 av 10 år i dagens lovgivning. I tillegg blir det foreslått at aktivitetskravet skal være oppfylt til enhver tid.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre, er enig i dette. Flertallet ber departementet ta omsyn til spesielle forhold som eksempelvis selinvasjon o.l. ved utforming av forskriftene i denne sammenheng.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre ser ikke at det foreligger noen god begrunnelse for å skjerpe aktivitetskravet, slik departementet har foreslått og går på denne bakgrunn imot dette forslaget.

Komiteen viser til at aktive fiskere tradisjonelt har vært definert som fiskere som har sitt virke om bord på fiskebåtene, men i tråd med utviklingen i næringen er nå «aktive» redere på land likestilt med den aktive fisker om bord. Den aktive reder må ha fiskerirelatert virksomhet som hovedaktivitet. Komiteen viser til at departementet legger opp til å videreføre denne praksisen i forslaget til ny deltakerlov og har ingen merknader til dette.

Komiteen viser til forslaget § 6 andre ledd, der det framgår at selskap eller sammenslutning kan gis ervervstillatelse dersom personer som oppfyller aktivitetskravet innehar mer enn 50 pst. av eierinteressene. Komiteen har ingen merknader til dette.

Komiteen viser videre til at det i § 6 tredje ledd innføres hjemmel til å dispensere fra aktivitetskravet. Dette innebærer at det fortsatt vil være adgang til å gi dispensasjoner til for eksempel fiskeindustribedrifter som ønsker å stå som eier av ferskfisktrålere. Disse dispensasjonene har etter komiteens mening til nå vært preget av tilfældigheter og retningslinjene for dispensasjoner bør derfor være nedfelt i forskrift. Komiteen ber departementet vurdere om det kan utarbeides retningslinjer for dispensasjonsadgang for å sikre likebehandling av alle søknader og derved behandling på grunnlag av en fastsatt fiskeripolitikk.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre peker på at det etter hvert har blitt så krevende å kombinere rederivirksomhet og aktivt fiske at de fleste større fiskebåtrederier drives av personer som ikke selv er aktive fiskere. Noen av dem har drevet aktivt fiske tidligere, mens andre aldri har hatt sitt daglige virke på sjøen. Ervervstillatelse har som regel blitt gitt dersom rederivirksomhet utgjør den viktigste inntektskilden. Disse

medlemmer konstaterer derfor at det opprinnelige formålet med deltakerloven - at bare aktive fiskere skulle eie fiskefartøyer - ikke lenger er oppfylt for større fartøyer.

Disse medlemmer viser til at Fiskeridepartementets forslag om å endre kravet til ervervstillatelse fra «aktivt» til «ervervsmessig» fiske formaliserer et system der profesjonelle landbaserte redere har både rett og anledning til å eie større fiskefartøyer. Disse medlemmer kan ikke se noe prinsipiell forskjell på om fiskefartøyer er eid av profesjonelle fiskebåtrederer eller av fiskeindustrien. I ingen av tilfellene står den aktive fisker selv som eier. Disse medlemmer viser til at fiskebåtrederer kan engasjere seg i fiskeindustrien uten at dette avskjærer dem fra fortsatt å eie fiskefartøyer. Tilsvarende integrering er ikke mulig for eiere av industribedrifter. Disse medlemmer mener denne forskjellsbehandlingen er uheldig og at fiskeindustrien bør ha samme anledning til å eie fartøyer i havfiskeflåten som landbaserte redere.

Disse medlemmer viser til at fiskerinæringen er svært kapitalintensiv og krever store investeringer. Økt og formalisert adgang for fiskeindustrien til å eie større fiskefartøyer vil øke tilgangen på langsiktig eierkapital og bidra til en raskere fornying av flåten. For å tilfredsstille stadig mer krevende eksportmarkeder, krav til forsyningssikkerhet og høyt bearbejdede produkter, er fiskeindustrien på sin side avhengig av jevn tilgang på råvarer. Disse medlemmer mener fiskeindustrien gjennom vertikal integrasjon kan sikre seg et råvaregrunnlag som vil gjøre det lettere å opprettholde helårsproduksjon og inngå langsiktige leveringskontrakter med viktige kunder. Et råvaregrunnlag av egne ressurser, supplert med leveranser fra resten av flåten kan gi fiskerinæringen verdifull fleksibilitet i et omskiftelig marked.

2.6 Vertikal integrasjon

Komiteen er kjent med at fiskere/redere fritt kan integrere vertikalt ved eksempelvis å investere i fiskeindustrianlegg, mens fiskeindustribedriftene er lovmessig forhindret fra å investere i fiskebåter. Komiteen har merket seg at denne praksisen foreslås videreført, jf. forslaget til aktivitetskravet § 6 første ledd.

Komiteen har merket seg at forslaget i § 6 tredje ledd gir departementet anledning til å dispensere fra aktivitetskravet når næringsmessige og regionale hensyn tilsier det og at denne dispensasjonsadgangen muliggjør industrielt eierskap til båter/trålere. Komiteen vil understreke at industrielt eierskap i flåten har bidratt til å sikre råstofftilførsel til mange lokale industribedrifter. Dette har vært avgjørende for en rekke lokalsamfunn langs kysten. Komiteen mener at dispensasjonsadgangen hittil har vært tilstrekkelig for å sikre industrien råstoff (gjennom eiermessige posisjoner i flåten).

Komiteen mener at i lys av målet om å bedre lønnsomheten i fiskerinæringa, må departementet i større grad benytte seg av retten til å inndra konsesjoner som ikke er i bruk, eller fyller aktivitetskravene.

Komiteen mener også at gjenlevende ektefelle etter aktive fiskere bør få rett til å fortsette driften av fiskebåten.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre mener imidlertid at det nå må vurderes om norsk fiskeindustri skal likestilles med aktive redere/korresponderende redere i forhold til retten til å eie fiskefartøy.

Disse medlemmer mener på denne bakgrunn at det er behov for å vurdere om selve aktivitetskravet i deltagerloven fortsatt er et hensiktsmessig virkemiddel i fiskeripolitikken. Disse medlemmer vil på denne bakgrunn fremme følgende forslag:

«Stortinget ber Regjeringen utrede konsekvensene av å fjerne aktivitetskravet (§ 6) i deltagerloven. Stortinget ber Regjeringen legge fram en slik konsekvensvurdering for Stortinget på en egnet måte.»

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener at deltagerloven ikke lenger er et egnet virkemiddel i fiskeripolitikken og fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

«Stortinget ber Regjeringen legge fram en egen sak for Stortinget med sikte på å avvikle deltagerloven.»

2.7 Vilkår for ervervstillatelse

Komiteen har merket seg at departementet i § 4 første ledd siste punktum foreslår at det kan settes vilkår for å gi ervervstillatelse. Komiteen viser til at det først og fremst vil være aktuelt å fastsette vilkår i forbindelse med ervervstillatelse for større fartøy, som også vil ha behov for spesielle tillatelser. Komiteen er enig i at det kan settes slike vilkår - blant annet utifra regionalpolitiske hensyn. Eksempelvis vil det kunne være nødvendig å sette vilkår som regulerer hvor fartøyets fangster skal leveres. Komiteen vil imidlertid peke på at slike vilkår alltid må ses i sammenheng med og veies opp mot det overordnede målet om å øke verdiskapningen i fiskerinæringa. Det vil eksempelvis være fullt akseptabelt å sette som vilkår at et fartøy skal levere sine fangster innenfor en avgrenset region hvor det er reell konkurranse om kjøp av råstoffet. Komiteen påpeker at en slik konkurranse vil være med på å allokere råstoffet til det landanlegget som er mest konkurransedyktig innenfor en nærmere angitt region.

Komiteen mener derimot at vilkår som gir ett landanlegg monopol på leveranser fra et fartøy, kan føre til at fartøyet og fiskerne ikke kan ta ut reell markedspris innenfor den aktuelle regionen. Det må like-

vel understrekes at frivillige avtaler mellom kjøper og selger kan være positivt.

3. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet og Høyre:

Forslag 1

Stortinget ber Regjeringen utrede konsekvensene av å fjerne aktivitetskravet (§ 6) i deltagerloven. Stortinget ber Regjeringen legge fram en slik konsekvensvurdering for Stortinget på en egnet måte.

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 2

Stortinget ber Regjeringen legge fram en egen sak for Stortinget med sikte på å avvikle deltagerloven.

4. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til proposisjonen og til det som står foran og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om retten til å delta i fiske og fangst (deltagerloven).

Kapittel I Lovens formål og virkeområde

§ 1 Lovens formål

Formålet med denne lov er:

- å tilpasse fiskeflåtens fangstkapasitet til ressursgrunnlaget for å sikre en rasjonell og bærekraftig utnyttelse av de marine ressurser,
- å øke lønnsomheten og verdiskapningen i næringen og gjennom dette trygge bosetting og arbeidsplasser i kystdistriktene, og
- å legge til rette for at høstingen av de marine ressurser fortsatt skal komme kystbefolkningen til gode.

§ 2 Virkeområde

Loven regulerer adgangen til å drive ervervsmessig fiske og fangst med fartøy som er norsk etter reglene i lov av 24. juni 1994 nr. 39 om sjøfarten §§ 1 til 4 og fartøy som eies av utlending bosatt i Norge når fartøyets største lengde er mindre enn 15 meter.

§ 3 Ervervsmessig fiske og fangst - definisjon

Fiske og fangst er ervervsmessig når vedkommen- de yrkesutøver har fiske eller fangst til levevei alene eller sammen med annen næring.

Vitenskapelige undersøkelser eller praktiske fiskeforsøk som gjennomføres etter tillatelse av Fiskeridirektoratet, jf. lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. § 2 siste ledd, er ikke å anse som ervervsmessig fiske og fangst etter loven her.

Kongen kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om når fiske og fangst skal anses for å være ervervsmessig, herunder regler om krav til inntekt oppjent ved fiske og fangst.

Kapittel II Ervervstillatelse

§ 4 *Krav om ervervstillatelse*

Et fartøy kan ikke nyttes til ervervsmessig fiske eller fangst uten at det er gitt ervervstillatelse av departementet. Det kan fastsettes vilkår for slik tillatelse.

Ervervstillatelse gis til fartøyets eier for ett bestemt fartøy. Tillatelsen gir ikke rett til å benytte annet fartøy. Andre enn den fysiske eller juridiske person som innehar tillatelsen, kan ikke uten egen tillatelse drive fiske eller fangst med fartøyet.

En ervervstillatelse gir bare rett til å utøve fiske eller fangst i samsvar med de bestemmelser som til enhver tid er fastsatt i eller i medhold av lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. eller loven her.

§ 5 *Nasjonalitetskrav*

Ervervstillatelse kan bare gis til den som er norsk statsborger eller likestilt med norsk statsborger etter lov av 17. juni 1966 nr. 19 om Norges fiskerigrense og om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. innenfor fiskerigrensen § 2 første og annet ledd.

§ 6 *Krav om tidligere aktivitet i fiske eller fangst*

Ervervstillatelse kan bare gis til den som har drevet ervervsmessig fiske eller fangst på eller med norsk fartøy i minst tre av de siste fem årene og fortsatt er knyttet til fiske- og fangststyrket.

For selskap eller sammenslutning kan ervervstillatelse bare gis dersom personer som oppfyller kravet i første ledd innehar mer enn 50 pst. av eierinteressene og faktisk har tilsvarende kontroll over virksomheten.

Departementet kan i særlig tilfelle, når næringsmessige og regionale hensyn tilsier det, ved enkeltvedtak gjøre unntak fra kravet i første og annet ledd om tidligere aktivitet i fiske eller fangst. Kongen kan ved forskrift gjøre unntak fra kravet om tidligere aktivitet, herunder for fartøy under en viss størrelse.

Når det er nødvendig til gjennomføring av overenskomst med fremmed stat, kan Kongen ved forskrift fastsette ytterligere regler, herunder andre regler enn de som er fastsatt i første ledd, for tillatelse etter § 4.

§ 7 *Særlige bestemmelser om ervervstillatelse*

Søknad om ervervstillatelse kan avslås dersom:

- innvilgelse ikke er ønskelig ut fra hensynet til fiskeflåtens distriktsmessige fordeling, hensynet til ressursgrunnlaget eller lovens formål for øvrig,
- fartøyets tidligere eier er tildelt statlig støtte for fartøyet for å redusere fangstkapasiteten i flåten,
- fartøyeieren eller andre som har drevet et fartøy

på fartøyeierens vegne, grovt eller gjentatte ganger har overtrådt bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov eller annen fiskerilovgivning.

Når et fartøy overtas ved arv, skal den nye eieren gis tidsbegrenset ervervstillatelse inntil aktivitetskravet i § 6 første ledd er oppfylt.

Kongen kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om tildeling av ervervstillatelse ved erverv av fartøy ved arv, tvangssalg og konkurs, og om fremgangsmåten ved tvangssalg av fiskefartøy der det er en ervervstillatelse knyttet til fartøyet.

§ 8 *Krav til fartøy*

Ervervstillatelse skal ikke gis dersom fartøyet ikke er utrustet for eller egnet til å drive fiske eller fangst.

§ 9 *Overdragelse av aksjer, eierandeler m.v.*

Aksje eller part i selskap eller sammenslutning som eier merkeregistrert fartøy, må ikke overdras til annen eier uten at departementet på forhånd har gitt tillatelse til endring i eiersammensetningen.

§ 10 *Bortfall av ervervstillatelse*

En ervervstillatelse faller bort når eieren taper eiendomsretten til fartøyet, herunder ved tvangssalg, kondemnering og forlis.

§ 11 *Tilbakekall av ervervstillatelse*

En ervervstillatelse skal tilbakekalles når fartøyeieren:

- ikke lenger oppfyller kravene i § 5,
 - ikke har drevet ervervsmessig fiske eller fangst i minst tre av de siste fem år på eller med norsk fartøy og heller ikke er knyttet til fiske- og fangststyrket.
- En ervervstillatelse kan tilbakekalles når:
- fartøyet ikke har vært benyttet i ervervsmessig fiske eller fangst en nærmere bestemt tid fastsatt av departementet i forskrift eller i ervervstillatelsen,
 - fartøyet eller fartøyeieren ikke lenger fyller vilkår som er fastsatt i eller i medhold av loven her,
 - forutsetningene som tillatelsen bygger på er vesentlig endret,
 - fartøyeieren mot bedre vitende har gitt uriktige opplysninger eller fortiet forhold av vesentlig betydning for vedtaket om å gi slik tillatelse,
 - fartøyeieren eller andre som har drevet fartøyet, grovt eller gjentatte ganger har overtrådt bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov eller annen fiskerilovgivning, eller
 - adgang til tilbakekall følger av alminnelige forvaltningsrettslige regler.

I mindre alvorlige tilfeller kan departementet bestemme at en ervervstillatelse skal tilbakekalles for et bestemt tidsrom.

Kongen kan gi utfyllende regler for tilbakekall av tillatelser.

Kapittel III Spesiell tillatelse

§ 12 Krav om spesiell tillatelse til enkelte former for fiske og fangst

Ingen må uten spesiell tillatelse fra departementet drive

- a. fiske med trål,
- b. fiske med reke trål,
- c. fiske med ringnot,
- d. fangst av hval, eller
- e. fangst av sel.

Det kan fastsettes vilkår for slik tillatelse. Bestemmelsene i §§ 7 og 8 gjelder tilsvarende for tildeling av spesiell tillatelse.

Kongen kan ved forskrift fastsette krav om spesiell tillatelse for å drive andre former for fiske eller fangst enn de som er nevnt i første ledd, når hensynet til lovens formål gjør det nødvendig.

Kongen kan ved forskrift fastsette nærmere regler for tildeling av spesielle tillatelser. Det skal legges vekt på fiskets betydning for råstofftilførselen til et bestemt distrikt.

§ 13 Forholdet til ervervstillatelse

Ervervstillatelse må foreligge for at spesiell tillatelse kan gis.

§ 14 Unntak fra kravet om spesiell tillatelse

Kongen kan ved forskrift gjøre unntak fra kravet om spesiell tillatelse for fartøy under en viss størrelse, og for fiske og fangst etter bestemte arter, med bestemte redskaper eller i bestemte områder.

§ 15 Rekkevidden av en spesiell tillatelse

En spesiell tillatelse i medhold av § 12 gis til fartøyets eier for ett bestemt fartøy. Tillatelsen gir ikke rett til å benytte annet fartøy. Andre enn den fysiske eller juridiske person som innehar tillatelsen, kan ikke uten egen tillatelse drive fiske eller fangst med fartøyet.

§ 4 tredje ledd og § 7 tredje ledd gjelder tilsvarende for spesielle tillatelser.

§ 16 Tildeling av nye spesielle tillatelser til enkelte former for fiske og fangst

Når departementet ved en vurdering ut fra lovens formål finner at det totale antallet spesielle tillatelser til en form for fiske eller fangst skal økes, og at departementet derfor skal foreta tildeling av nye tillatelser, skal departementet fatte særskilt beslutning om at slik tildeling skal skje. Nye tillatelser skal lyses ut offentlig.

Når særlige grunner tilsier det, kan tildeling av ny tillatelse skje uten offentlig utlysning.

Tildeling etter første ledd skal foretas etter en samlet vurdering av søkerne ut fra lovens formål, herunder regler gitt i medhold av § 12 tredje ledd.

§ 17 Ombygging av fartøy

Fartøy med spesiell tillatelse kan ikke bygges om på en slik måte at fangstkapasiteten økes, uten at det er gitt ny spesiell tillatelse.

§ 18 Bortfall og tilbakekall av en spesiell tillatelse

En spesiell tillatelse faller bort dersom ervervstillatelsen for fartøyet bortfaller eller tilbakekalles.

Bestemmelsene i § 10 om bortfall av ervervstillatelse og § 11 om tilbakekall av ervervstillatelse gjelder tilsvarende for spesiell tillatelse.

§ 19 Tilbakekall og avgrensning av en hel gruppe spesielle tillatelser

Kongen kan tilbakekalle alle spesielle tillatelser som er gitt for en bestemt type fiske eller fangst. Kongen kan også avgrense alle spesielle tillatelser for en bestemt type fiske eller fangst til et snevrere geografisk område eller til et mindre omfang av typer fiske eller fangst enn tillatelsene omfatter.

Kapittel IV Særlige begrensninger i fiske og fangst m.v.

§ 20 Tillatelse til å fiske i farvann utenfor Norges økonomiske sone

Departementet kan fastsette begrensninger i deltakelsen eller andre reguleringstiltak for norske fartøyer som driver fiske i farvann under andre staters fiskerijurisdiksjon eller i farvann utenfor noen stats fiskerijurisdiksjon.

§ 21 Årlige begrensninger i adgangen til å delta i enkelte fiskerier

Når hensynet til ressursforvaltningen, avviklingen av fisket eller lønnsomheten i fisket gjør det nødvendig, kan Kongen ved forskrift med virkning for inntil ett år av gangen, fastsette bestemmelser om vilkår for adgangen til å delta i et bestemt fiske. Det kan herunder stilles krav om at fartøyeieren, fartøyets fører eller høvedsmannen er registrert i fiskermanntallet eller krav om tidligere deltakelse i det aktuelle fisket. Videre kan det stilles krav til faglige og tekniske forutsetninger, herunder fartøy og utstyr, og til eiers og mannskaps behov for å kunne drive fiske. Det kan også fastsettes et største antall fartøy som skal gis adgang til fisket.

Bestemmelser fastsatt etter første ledd kan begrenses til bestemte fartøystørrelser, bestemte fiskemetoder, bestemte geografiske områder eller i bestemte tidsrom.

Kapittel V Registrering og merking av fartøy

§ 22 Registrering i merkeregisteret

Fartøy som det er gitt ervervstillatelse for etter § 4, skal føres inn i et register over fiskefartøy (merkeregisteret). Registrering i merkeregisteret kan ikke foretas før det foreligger ervervstillatelse.

Merkeregisteret skal inneholde opplysninger om fartøyets navn, merke, radiokallesignal, tonnasje, lastekapasitet, lengde, bredde, byggeår og eierforhold.

Departementet kan ved forskrift bestemme hvilke andre opplysninger som skal gis i forbindelse med søknad om ervervstillatelse og spesiell tillatelse og hvilke andre opplysninger som skal registreres i merkeregisteret. Departementet kan også fastsette bestemmelser om administrasjonen av merkeregisteret.

§ 23 Registrering i skipsregisteret

Fartøy som skal nyttes til ervervsmessig fiske eller fangst, kan ikke registreres i skipsregisteret, jf. lov av 24. juni 1994 nr. 39 om sjøfarten §§ 11 flg., før det foreligger ervervstillatelse etter loven her.

§ 24 Merking av fartøy

Fartøy som skal nyttes til ervervsmessig fiske eller fangst, skal merkes slik departementet bestemmer.

§ 25 Gebyr

Departementet kan bestemme at det skal betales et gebyr ved innføring i merkeregisteret og et årlig gebyr så lenge fartøyet står i merkeregisteret. Gebyret er tvangsgrunnlag for utlegg.

§ 26 Sletting i merkeregisteret

Fartøy skal slettes i merkeregisteret ved permanent eller midlertidig tilbakekall eller bortfall av ervervstillatelsen.

Kapittel VI Sanksjoner m.v.

§ 27 Inndragning av fangst

Dersom et fartøy overskrider den fangstmengde pr. tur som er fastsatt i den enkelte tillatelse, tilfaller merfangsten eller dens verdi den salgsorganisasjon som førstehåndsomsetningen er lagt til. Dette gjelder uten hensyn til om forholdet medfører straffansvar.

Departementet kan ved særskilt forskrift tillate at det ilandføres større fangstmengder pr. tur enn det tillatelsen gir adgang til.

Salgsorganisasjonen skal inngi oppgaver over levert merfangst til Fiskeridirektoratet. Inndragning etter første ledd besluttet av Fiskeridirektoratet som foretar beregning av merfangsten og dens verdi.

§ 28 Gjennomføring

Kongen kan gi nærmere forskrifter til gjennomføring av denne lov.

§ 29 Straff

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, straffes med bøter. Er den skyldige tidligere dømt til straff etter denne lov, eller foreligger andre skjerpene omstendigheter, kan fengselsstraff inntil 6 måneder idømmes enten alene eller sammen med bøtstraff.

På samme måte straffes medvirkning og forsøk.

Kapittel VII Ikrafttredelse og endring i andre lover

§ 30 Ikrafttredelse m.v.

1. Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.
2. Fra samme tid oppheves følgende lover:
Lov av 16. juni 1939 nr. 7 om fangst av hval.
Lov av 20. april 1951 om fiske med trål.
Lov av 14. desember 1951 nr. 1 om fangst av sel.
Lov av 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket.
3. Forskrifter og vedtak fastsatt i medhold av lover nevnt i nr. 2, gjelder inntil noe annet blir bestemt i medhold av loven her.
4. Bestemmelser gitt i medhold av mellombels lov av 29. juni 1956 nr. 8 om egedomsretten til fiske- og fangstfarkoster, skal fortsatt gjelde inntil de oppheves eller avløses av bestemmelser gitt i medhold av denne lov.
5. Lov av 5. desember 1917 nr. 1 om registrering og merking av fiskefartøyer §§ 1 og 2 oppheves. Lovens §§ 3 flg. gjelder inntil de oppheves av Kongen.
6. Fra den tid loven her trer i kraft, gjøres følgende endringer i andre lover:

I lov av 17. juni 1966 nr. 19 om Norges fiskerigrense og om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. innenfor fiskerigrensen skal § 2 første ledd nr. 2 lyde:

2. aksjeselskaper og andre selskaper med begrenset ansvar når selskapets hovedkontor og styrets sete er i Norge og *styrets flertall, herunder styrelederen, består av norske statsborgere som er bosatt i Norge og har bodd her i de to siste år, og norske statsborgere eier aksjer eller andeler svarende til minst 6/10 av selskapets kapital og kan utøve stemmerett i selskapet med minst 6/10 av stemmene.*

I lov av 13. juni 1997 nr. 42 om Kystvakten (kystvaktloven) skal § 9 første ledd lyde:

Kystvakten kan føre kontroll med at bestemmelser gitt i eller i medhold av følgende lover blir overholdt:

- a. lov av 22. mars 1957 nr. 4 om fangst av isbjørn.
- b. lov av 17. juni 1966 nr. 19 om Norges fiskerigrense og om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. innenfor fiskerigrensen.
- c. lov av 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone.
- d. lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v.
- e. lov om retten til å delta i fiske og fangst (*deltakerloven*).

I lov av 24. juni 1994 nr. 39 om sjøfarten (sjøloven) skal § 11 tredje ledd første punktum lyde:

Norsk skip med største lengde under 15 meter kan på begjæring av eieren innføres i skipsregisteret, dersom største lengde er minst 10 meter eller skipet er merkepliktig etter lov om retten til å delta i fiske og fangst (*deltakerloven*) eller skal brukes utelukkende eller hovedsakelig i næringsvirksomhet.

Oslo, i næringskomiteen, den 17. februar 1999.

Odd Roger Enoksen,
leder.

Terje Knudsen,
ordfører.

Kjell Opseth,
sekretær.